

at jeg vilde deltage i Indbringelsen af noget Forslag derom, og jeg kan yderligere sige, at, dersom jeg skulde have udtalt mig derom, vilde det være gaaret i modfat Retning, nemlig at jeg ikke vilde deltage i Indbringelsen af noget Forslag derom, og jeg har end ikke sagt, at jeg vilde stemme for en Anklage imod Ministeriet i denne Sag, men kun sagt, at, saafremt Thinget vilde tage den Beslutning at rette en Anklage imod Ministeriet i Anledning af den foreløbige Finantslov, da vilde jeg finde det overmaade naturligt og korrekt, naar man sagde, at Statsregnskabet ikke kunde passere, og da kunde jeg slutte mig til denne Indstilling; men jeg har ikke yttret mig om det Spørgsmaal, hvorvidt jeg vilde stemme for et Forslag om Rigsretsanklage, naar det fremkom. — Jeg maa ligeledes fralægge mig at have sagt, hvad det ærede Medlem vil lægge mig i Munden, at det i en uoverskuelig Fremtid ikke er at vente, at Rigsretten vil straffe Ministrene for det, de gjorde den 12te April 1877. Det har jeg heller ikke udtalt mig om, og det vilde ogsaa have været en overmaade libet diskret Ytring fra min Side. Jeg har heller ikke sjernefte Grund til at fremkomme med en saadan Udtalelse. Det, jeg sagde, var — idet jeg kom til at kaste et Genblik paa Forholdene i et andet skandinaviske Land — at jeg vidste, at man her var alt for flok til at tro, at man i en overskuelig Fremtid skulde kunne vente at give Landsthinget en saadan Sammensætning, at man derved vilde faae en Borgen for, at Rigsretten kom til at udtrykke den Anskuelse, man nærer med Hensyn til dette Punkt. — Naar det ærede Medlem iøvrigt har oplyst mig om, at jeg havde 21 politiske Meningsfæller i Rigsretten, saa er det jo en meget interessant Oplysning, men jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har den. Det er Noget, jeg ikke har anet; men det er forøvrigt Noget, som hverken er mig behageligt eller ubehageligt at høre; thi efter min Mening er det en ligegyldig Omstændighed, da jeg aldeles ikke har Brug for den politiske Anskuelse i Rigsretten ved Afgivelse af Domme. Der skulde Anskuelser af anden Art og andre Synspunkter gjøre sig gjældende. — Forøvrigt skal jeg blot tillade mig et Par Ord endnu overfor det ærede Medlems Standpunkt i denne Sag. Den lille, som jeg betragter den for, høist ubetydelige formelle Strid mellem det ærede Medlem og Medlemmerne af Udvalgets Flertal i denne Sag skal jeg virkelig ikke blande mig i, det er mig for fint; det synes mig at være temmelig spidst, om man ikke vil lade Regnskabet passere, eller om man ikke vil lade passere, at der er afholdt Udgifter i Genhold til den provisoriske Lov, men iøvrigt lade Regnskabet passere. Det er Noget, som jeg ikke skal blande mig ind i; thi Sagen er den, at det ærede Medlems Indstilling

efter min Mening rammes af den selvamme Indvending som Flertallets Indstilling, nemlig den, at man i Virkeligheden ikke kommer til at afgjøre Nogetsomhelst. Det ærede Medlem siger vel: jo, Rigsdagen afgjør Alt, hvad den skal afgjøre; den har netop det at afgjøre, om den vil godkjende Regnskabet, eller om den ikke vil godkjende Regnskabet; det kan den og ingen Anden end den afgjøre; Rigsretten kan være meget god til andre Ting; den kan f. Ex. afgjøre, hvorvidt Ministrene skulle straffes for at have udstedt en provisorisk Finantslov, men Andet har den ikke at afgjøre. Men jeg maa dog spørge det ærede Medlem; om han ikke vil være enig med mig i, at naar Rigsdagen træffer en saadan Afgjørelse som den, der er foreslaaet af Flertallet, eller ogsaa den, der er foreslaaet af ham selv, nemlig at Regnskabet ikke kan passere — enten det nu ikke kan passere helt eller ikke kan passere for en Del eller i visse Relationer, er mig i denne Forbindelse ligegyldigt — er det ikke i allerminste Maade forskjelligt fra, om Rigsdagen tog den Beslutning, at Regnskabet kunde passere, naar der ikke følger nogetsomhelst Yderligere deraf. Vil der være nogensomhelst praktisk Forskel paa, om man vedtager, at Regnskabet kan passere, eller man vedtager, at det ikke kan passere, naar der ikke sker nogetsomhelst Andet, end at man siger dette? Vilde Rigsdagen ved dette Votum, at det ikke kan passere, kunne frembringe nogensomhelst praktisk Virkning med Hensyn til dette Statsregnskab? Det ærede Medlem vil dog vist indrømme, at det ikke alene er med Hensyn til at straffe Ministrene, at Rigsretten er den rette kompetente Autoritet, der kan gjøre et saadant Strafsvar gjældende, men jeg troer dog, at det ærede Medlem ogsaa vil indrømme mig, at det Samme maa blive Tilfælde med Hensyn til Spørgsmaal om Erstatning af de Summer, der ere udgivne, Spørgsmaalet om de finansielle Følger af den Beslutning, at Regnskabet ikke kan passere. Ogsaa derom ser jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem vil kunne fremkalde nogensomhelst Afgjørelse uden gennem Rigsretten. Men naar saaledes Alt dette, baade Afgjørelsen af Straffespørgsmaalet og Afgjørelsen af det finansielle Spørgsmaal, udelukkende kan ske gennem Rigsretten, ser jeg virkelig ikke, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at Rigsdagen afgjør Alt, hvad den skal afgjøre, naar den bare siger: Det kan ikke passere, eller ikke passere for en Del. Hvis det ærede Medlem vil sige: Ja, min Mening er den, at her under denne Sag have vi ikke Andet at se paa, end at sige, om vi ville lade det passere, eller ikke lade det passere; under denne Sag kunne vi ikke træffe nogen anden Afgjørelse — kan jeg forsaavidt gjerne deri give ham Ret. Men det er aabenbart en altfor atomistisk Opfattelse, der gjør sig gjældende hos det